

17. Tredje internationale konference om den fredelige udnyttelse af atomenergi: generalsekretærens beretning. (Punkt 27)
18. Spørgsmål om Tibet. (Punkt 91)
19. Valg af et medlem til Den mellemfolkelige Domstol til at beklæde den efter dommer Abdel Hamid Badawis død ledigblevne plads. (Punkt 97)
20. Genoprettelse af Folkerepublikken Kinas lovlige rettigheder i FN. (Punkt 102)
21. Samarbejde mellem FN og OAU (Organisationen for Afrikansk Enhed). (Punkt 108)

Beretning fra udvalget til prøvelse af fuldmagter.

(Dagsordenens punkt 3 b).

Som sædvanlig samledes udvalget til prøvelse af fuldmagter først hen mod slutningen af samlingen. Udvalget, som foretog en prøvelse af fuldmagterne for repræsentanterne til såvel 19. som 20. samling, valgte énstemmigt ambassadør Hannes Kjartansson, Island, til formand.

Den sovjetiske repræsentant fremlagde et resolutionsforslag om nægtelse af godkendelse af fuldmagterne for „de personer, der kalder sig repræsentanter for Republikken Kina's regering“; men under henvisning til plenarforsamlingens beslutning i Kinaspørgsmålet erklærede formanden, at det sovjetiske forslag stred mod forretningsordenen og derfor ikke kunne behandles. Sovjetunionen bestred formandens ret til at træffe en sådan afgørelse, og gjorde tillige indsigelse mod selve afgørelsen, men såvel formandens kompetence som den af ham truffne afgørelse blev opretholdt med 6 stemmer imod 3 (Sovjetunionen, Syrien og UAR).

UARs repræsentant, der samtidig talte på Madagascars og Syriens vegne, foreslog, at udvalget skulle nægte at godkende fuldmagterne for repræsentanterne for Sydafrika. Sovjetunionen udtalte sig til støtte herfor, men forslaget blev forkastet med 5 stemmer imod 4.

Herefter vedtog udvalget med 8 stemmer (idet Sovjetunionen afstod) at anbefale plenarforsamlingen at godkende beretningen fra udvalget.

I plenarmødet den 21. december fremlagde 35 afrikanske lande et resolutionsforslag, hvorefter Generalforsamlingen i et afsnit A godkender udvalgets beretning under forbehold af resolutionens afsnit B. Ifølge afsnit B beslutter forsamlingen ikke at træffe nogen afgørelse vedrørende de fuldmagter, der er fremlagt af Sydafrikas repræsentanter. Guineas ambassadør, der er formand for det af Generalforsamlingen i 1962 oprettede apartheid-udvalg, introducerede forslaget og hævdede, at Generalforsamlingen ved at godkende de sydafrikanske repræsentanters fuldmagter samtidig ville udtrykke godkendelse af den sydafrikanske regerings repræsentative karakter — en karakter, som det hvide mindretalsregime ikke besad. I denne forbindelse henviste han til, at Generalforsamlingen tidligere havde truffet lignende beslutninger. (Generalforsamlingen undlod i 1957-62 at foretage sig noget vedrørende den ungarske delegations akkreditiver). Han krævede til slut, at der for fremtiden blev truffet afgørelse om godkendelse af repræsentanternes fuldmagter snarest efter Generalforsamlingens åbning.

Den sydafrikanske repræsentant udtalte, at FN kun kunne undersøge, hvorvidt hans fuldmagter var behørigt udstedt af landets kompetente myndigheder; da dette var tilfældet, måtte resolutionens afsnit B forkastes.

Under en delafstemning blev afsnit B vedtaget med 53 stemmer for (de fleste afroasiatiske stater samt østblokken) og 42 imod (samtlige vestlige og latinamerikanske lande), medens 9 undlod at stemme. Under en afstemning om afsnit A blev dette vedtaget med 45 stemmer imod 1 (Sydafrika), medens 56 lande afstod; herefter erklæredes resolutionen vedtaget i sin helhed (res. 2113).

Efter afstemningen rettede Guineas ambassadør et skarpt angreb mod dem, der i 1957-62 havde støttet resolutionerne om ikke at træffe afgørelse vedrørende Ungarns repræsentation, men som nu ikke kunne støtte den tilsvarende resolution om de sydafrikanske akkreditiver.